

villing paa 20 Aar eller paa Livstid, vilde det ikke kunne lade sig gøre, thi det vil være en Lempelse. Alt, hvad der hedder Skærpselser, skal man have Adgang til at foretage, men Kommunerne skal ikke have nogen Ret til at give Lempelser. At tale om kommunalt Selvstyre i Forbindelse hermed synes jeg derfor er ganske ved Siden af. Naar jeg har ønsket, og naar man fra Flertallets Side indenfor Ædrueligskommisionen har ønsket, at der skulde være et vist Antal af de kommunale Vælgere, der skulde stemme for en Beslutning om en Skærpselse af denne Lovs Bestemmelser for at den kunde træde i Kraft, har det været, fordi vi vilde have, at der skulde staa en virkelig Folkevillie bagved, saa man i hvert Fald i nogen Grad kunde være trygget imod, at der skulde ske for mange Udskejelser i Retning af at søge at komme udenom disse Afstemninger. Det ærede Medlem fra Viborg (Ferd. Nielsen) fortalte en lang rørende Historie om, hvad en af mine Partifæller skulde have sagt om al den Skade, som Drikkeriet kan medføre. Hvis jeg havde udtalt, at der var nogen Fornøjelse ved at se paa, at Folk søger at beruse sig, saa kunde jeg forstaa, at det ærede Medlem fortalte en saadan Historie; men det har jeg aldeles ikke udtalt. Det er i det hele taget mærkeligt, naar vi kommer til at diskutere det Spørgsmaal, at det saa skal fremstilles, som om vi fandt nogen Fornøjelse i at give Folk Adgang til i overdreven Grad at nyde Spiritus; jeg maa sige, at jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem vilde henvende sig til mig med en Skildring af, hvorledes et københavnsk Hjem var blevet ødelagt af Drikkeriet. Jeg har ikke i mindste Maade antydnet, at der skulde gives lettere Adgang til Spiritusnydelse. Vi kræver blot, at naar de Bestemmelser, der gives i Lovene, skal skærpes, maa der staa en Folkevillie bagved. Alle disse Foredrag er som Staffage, og det er kun spildt Tid; thi der er ingen her i Salen, der har sagt, at Tanken var den at give Folk den lettest mulige Adgang til at tilbringe deres Liv paa Værtshuse.

Der har været talt om Jernbanerestaurationserne, og det er blevet sagt, at det var i og for sig ikke synderlig paa-krævet, at man kunde faa Spiritus paa Fredericia Jernbanestation. Det er meget muligt, at det kunde undværes, men det forekommer mig ikke, at det skulde være Fredericia Kommune, der bestemte, om man kunde faa Spiritus der eller ikke,

men at det ligesom hidtil skulde være Indenrigsministeren, der bestemte det. Det har vi ønsket, men det har man bekæmpet fra anden Side. Det er muligt, at der ikke behøver at være Spiritusudskænkning der, og at Publikum kan klare sig foruden; men det skal ikke være Fredericia Kommune, der med et lille Flertal ved en Kommuneafstemning bestemmer, at nu skal Fredericia Restauration lukkes for Spiritusudskænkning. Det er noget, Indenrigsministeriet kan bestemme, hvis det finder Grund dertil, naar der kommer Henvendelser til Ministeriet derom, det har vi ikke det mindste imod; vi vil blot ikke have, at det skal være en Kommune, der mindst af alle er interesseret deri, som skulde give en saadan Bestemmelse.

Hvad angaar Søndagslukningen, maa jeg sige, at jeg fremdeles finder, at det er ganske urimeligt at træffe Bestemmelse herom, saa at man siger: Vi har en Beværtning med stærke Drikke, hvor Skabet og Buffetten staa fulde af Spiritus, men for een Dag, 24 Timer, lukker vi derfor, og hvis nogen lukker op for Skabet, straffer vi den paagældende. Ellers har han Lov til at traktere; det er derfor en ganske urimelig Bestemmelse, at han ikke maa lukke op for Spiritusen den ene Dag. Naar man i Forvejen i en Kommune har Adgang til at lukke fuldstændig for Spiritus og sige: Vi vil ikke have Spiritusudskænkning i Beværtninger og ikke Forhandling af Spiritus, men man ikke vil gaa saa vidt, forekommer det mig ganske urimeligt bagefter at sige: Vel, vi har ganske vist givet Tilladelse til, at der maa være 5 eller 10 eller 20 Restaurationer i Byen, men Bevillingen skal begrænses til 6 Dage, den syvende Dag lukker vi af. Jeg ved nok, at under denne Forhandling her har Restauratører, Gæstgivere og Værtshusholdere ikke været dem, hvis Interesser man har værnet mest om; men de er dog lige godt en Slags Mennesker, og jeg synes, at naar de een Gang har faaet Rettigheder, skulde de ikke efter denne Lov gaa tilbage til at blive ganske retsløse, thi det staaer vi os ikke ved. Hvordan vilde Vilkaarene nemlig blive, hvis vi fik Søndagslukning med ind blandt de andre Bestemmelser, der findes? Saa vilde Følgen blive, at naar der var en Bevilling ledig som Restauratør, vidste den Mand, der søgte den, at han fik den for 5 Aar, og at man stillede store Krav i Retning af Lokalerens Udstyrelse — det skal jo være i alle Maader udmærket; han vidste, at han skulde passe at føre Forretningen forsvar-